

בש"פ 6278/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 6278/23

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: פלוני

נגד

המשיב: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 17.8.2023 בעמ"י 40491-08-23 שניתנה על ידי כבוד השופט אלכסנדר רון

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט אלכסנדר רון) מיום 17.8.2023 בעמ"י 40491-08-23, במסגרתה נדחה עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים מיום 16.8.2023, בה הוארך מעצר הבית בתנאים מגבילים בו הושם המבקש עד ליום 20.8.2023.

לאחר שעינתי בבקשה הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי ("ערר בגלגול שלישי") תינתן במשורה, ורק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה (חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר

חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 128, 123 (1982); ׀יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)). הבקשה שלפניי ממוקדת בנסיבות המקרה הפרטני של המבקש, ומשכך אינה עומדת באמות המידה האמורות. אף לא מצאתי כי מדובר באחד מהמקרים הנדירים שבהם יש להורות על מתן רשות ערר בשל שיקולי הצדק (׀עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12 (20.11.2012); ׀הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)). למעלה מן הצורך יוער, כי הוראות חוק המעצרים מסמיכות את בית המשפט להורות על שחרורו של נאשם למעצר בית בתנאים מגבילים, בטרם הוגש נגדו כתב אישום ואף בהיעדר הצהרת תובע (סעיפים 44-52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים); בש"פ 4829/14 פלונינ' מדינת ישראל (8.7.2014); בש"פ 8874/15 פלונינ' מדינת ישראל (27.1.2016) (להלן: בש"פ 8874/15)), ומשכך החלטותיהם של בתי המשפט קמא ניתנו בסמכות. בנסיבות אלה, גם אם צודק המבקש בטענתו כי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים אינו רלוונטי לנאשמים המצויים במעצר בית (ראו: בש"פ 8874/15; בש"פ 7984/17 פלונינ' מדינת ישראל (18.10.2017)), אין בכך כדי להצדיק היענות לבקשת רשות הערר.

אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, א' באלול התשפ"ג (18.8.2023).

שׁוֹפֵט